

“Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu”

(I Petru 2, 9)

Cuprins

Lămuriri din Scripturi	1
Pildă de folos	4
Din trecutul parohiei	5
Simpozion in memoria Prof. Silvia Burdea	6
Din viața parohiei	7

Contact:
Pr. Ioan Cozma
(212)874-4490
(929)600-1134
stdumitrunyc@gmail.com

PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ “Sf. Dumitru” (New York City) Viața parohiei

Nr. 29 / 2021 IUNIE - SEPTEMBRIE

Lămuriri din Scripturi pentru vremurile pe care le trăim

„Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin, alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viața mea, Multmilostive”.

Odată cu căderea din rai, omul a pierdut două trăsături fundamentale ale trupului: nestrăciunea și veșnicia. Păcatul – neîncrederea în Dumnezeu și neascultarea cuvântului Lui, respectiv încrederea în propria „părere” și ascultarea de cuvântul (gândul) vrăjmașului – a adus, în trupul omului făcut după chipul lui Dumnezeu și dăruit cu tot ceea ce era necesar pentru a ajunge la asemănarea cu El, stricăciunea și moartea. Așa se face că, încă din prima zi a venirii noastre pe lume, ne învechim, îmbătrânim și, în cele din urmă, în mod inevitabil, murim.

„Omul, în cinste fiind, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor” (Ps. 48, 12; 21).

Totul ar fi fost fără speranță și fără sens dacă Dumnezeu, în iubirea Sa de oameni (gr. *philantropia*), nu ar fi intervenit în această tristă soartă a omului și nu L-ar fi trimis pe unul-născut Fiul Său (cf. Ioan 3, 16) să se înomenească și, astfel, să se facă părtaș la toate ale celui zidit după chipul Lui, în afară de păcat, pentru a-l libera de păcat și de urmările lui.

„Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârșește păcatul rob al păcatului este ”(Ioan 8, 34).

Dar, odată cu venirea Sa în trup, Domnul ne mai revelează o urmare a păcatului, de data aceasta, asupra sufletului omului: anularea libertății sale și înrobirea lui. Deci omul care săvârșește păcatul nu mai este liber, ci devine *rob al păcatului*. Prin urmare, libertatea nu se câștigă prin revoluții „exterioare”, ci „interioare” (lăuntrice), ce atacă adevăratul dușman al libertății – păcatul. Iar păcatul nu este altceva decât roada unei „informații false”, primite și crezute ca „adevăr”. Adam a crezut cuvântului șarpelui (vrăjmașului) și a dat „vot de neîncredere” Celui care l-a creat – Dumnezeu, despărțindu-se, astfel, de El – *Adevărul și Viața* (cf. Inoan 14, 6). De atunci încolo, viața omului e presărată de suferință, de nefericire, de lipsă de sens, de moarte... Dar omul care învață să asculte, din nou, de Dumnezeu, descoperă și ieșirea din impas:

„Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va elibera” (Ioan 8, 32).

Neascultarea Adamului celui dintâi nu se putea îndrepta decât prin

ascultarea „Noului Adam” – Iisus Hristos, Care S-a făcut *ascultător* (Tatălui) *până la moarte* (cf. Filip. 2, 8). La fel, tot omul care voiește să iasă din robia minciunii și a păcatului o poate face prin ascultarea de Domnul, de cuvântul Lui.

„Fericiți cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc” (Luca 11, 28).

Ascultarea cuvântului Domnului nu înseamnă o viață ușoară, fără necazuri și probleme, ci înseamnă o viață petrecută în nădejdea mântuirii, o viață cu sens, o viață ce merită, cu adevărat, trăită; o viață ce are ca finalitate redobândirea, prin har, a fericirii, a nestrăcătării și a veșniciei, pierdute prin cădere.

„Lumea întreagă sub cel viclean zace” (In. 5, 19). „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33).

Vremurile pe care le trăim, mai ales de la începutul anului 2020, au adus, în suflete, multă confuzie și multe frământări, neliniște și nesiguranță. Aceste stări devin cu atât mai intense cu cât omul se acordează la ritmul și duhul acestei lumi. Neacordarea la cuvântul și duhul lui Hristos, la firescul pe care El ni l-a descoperit prin înțelegerea Sa, ne-a făcut vulnerabili sufletește la „virusii” de gând și la momelile pe care ni le propune *stăpânitorul* – „cel viclean” al – *lunii acesteia* (cf. In. 12, 31; 14, 30). Pe acest plan se dă bătălia pentru veșnicia noastră. Căci „*lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui*” – adică în planul trupesc, material –, ci (...) „*împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor vicleniei, din văzduhuri*” (Efeseni 6, 12). De aceea, deși purtăm grijă de sănătatea trupului, totuși, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că nu trupul și cele trupești (sau materiale) sunt prioritare pentru noi, ci cele sufletești, cele duhovnicești (cf. 1 Corinteni 14, 1; 12), căci ne-am născut din nou, *din apă și din duh* (cf. Ioan 3, 5) și dorim să fim închinători nu idolilor lumii acesteia, ci „*închinători în duh și adevăr*” (Ioan 4, 23-24) Dumnezeului Celui Viu.

„Oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea și aceasta este biruința ce a biruit lumea: credința noastră” (1 Ioan 5, 4).

E momentul să cerem, și noi, Domnului, asemenea ucenicilor Săi: „*Sporește-ne credința*” (Luca 17, 5). E vremea să ne punem mai puțin nădejdea în om și în capacitățile lui limitate și să zicem, împreună cu psalmistul: „*Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme de ce va face mie omul. Mai bine este a te încrede în Domnul, decât a te încrede în om. Mai bine este a nădăjdi în Domnul decât a nădăjdi în căpetenii*” (Ps. 117, 6; 8-9). „*În Dumnezeu am nădăjduit, nu mă voi teme; ce va face mie trupul?*” (Ps. 55, 4). „*Mie, a mă alipi de Dumnezeu bine-mi este, a pune în Domnul nădejdea mea*” (Ps. 72, 27).

E normal ca lumea aceasta să conteze pe priceperea și pe mijloacele ei, pentru a răspunde provocărilor ce îi stau înaintea, dar tot atât de normal este și ca omul credincios să conteze, întâi de toate, pe *Domnul și Stăpânul vieții sale*, să-și pună nădejdea în mijlocirea iubitoare a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a Sfinților Îngeri și a tuturor Sfinților. El are la dispoziție *armele – panoplia – lui Dumnezeu* (Efeseni 6, 11; 13), „*pentru că, deși umblăm în trup, nu ne luptăm trupește, căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, spre surparea întăriturilor*” (2 Corinteni 10, 3-4). Creștinul ce se folosește de *panoplia lui Dumnezeu* se însemnează, în toată vremea, cu semnul Crucii, zicând: *Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt; Treime Sfântă, slavă Ție*. El se apără de gânduri cu „*sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu*” (Efes.

6, 17) – mai ales din Evanghelie și Psalmi –, și cheamă, în toată vremea, în tot locul și în orice circumstanță, Numele Domnului, știind că „*tot cel care va chema Numele Domnului se va mântui*” (Faptele Apostolilor 2, 21). După cum, trupește, se poartă grijă de hrană și de vitamine, pentru întărirea sistemului imunitar, tot așa, creștinul se îngrijește și de *hrana cea tare* și se hrănește, nu numai cu pâinea cea de grâu, ci și cu *Pâinea Vieții – hrana a toată lumea* –, „*Pâinea care S-a pogorât din cer, din care, dacă mănâncă cineva, nu mai moare*” (Ioan 6, 48; 50). Pentru creștin, Trupul Domnului este *adevărata mâncare* și Sângele Domnului, *adevărata băutură* (cf. Ioan 6, 55). Ele nu dau, celor care se împărtășesc cu ele, doar viață biologică, ci *viață veșnică* (cf. Ioan 6, 54).

Creștinul nu se teme de nimeni și de nimic din cele omenești, pământești, materiale – nici de viruși, nici de vaccinuri, nici de conspirații etc. –, ci se teme doar a păcătui înaintea *blândului și smeritului* lui Domn și Dumnezeu, a vătăma, prin neîncredere sau neascultare, în cuvânt, în faptă sau în gând, iubirea Sa cea compătimitoare. Creștinul compătimește cu tot omul aflat în suferință și nu-și împarte semenii în „drepti” și „păcătoși” – el considerându-se *cel dintâi dintre păcătoși* (1 Tim. 1, 15) –, nici în „vaccinați” și „nevaccinați”(!), ci „*se bucură cu cei care se bucură și plânge cu cei ce plâng*” (Romani 12, 15), nejudicând alegerea liberă a aproapelui său, atunci când nu este de acord cu ea. Creștinul, în aceste momente de confuzie și frământare, caută, cu rugăciune și, mai ales, cu pocăință pentru păcatele sale și ale semenilor săi, să nu piardă din vedere țelul vieții sale – veșnicia împreună cu Mântuitorul Hristos și cu toți cei bineplăcuți ai Săi. El nu se lasă rob de nici o grijă, decât de *grija mântuirii*, și nu se lasă biruit de nici o frică, în afară de *frica lui Dumnezeu* – frica de a se despărți, în gând, în faptă sau în grăire, de voia cea bună și mântuitoare a Domnului și Dumnezeului său.

„Tot ce intră în om, din afară, nu poate să-l spurce” (Luca 7, 18). „Cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om. Căci din inimă ies gânduri viclene, ucideri, adultere, desfrânări, furtisaguri, mărturii mincinoase, hule...” (Matei 15, 18-19). „Nu vă temeți de cei care ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai mult de Acela Care poate și sufletul și trupul să le piardă în gheenă” (Matei 10, 28) – adică de Domnul Dumnezeu.

Așadar, singurul „virus” de care se teme adevăratul creștin și cu care se luptă el este cel care strecoară, în inima sa, gândul cel viclean și aducător de neliniște, de nesiguranță, ce îi înclină sufletul spre toată fărădelegea și spre neîncredere în Dumnezeu, ce duc la pieirea veșnică. Creștinul nu este alarmist, deși este veghetor și treaz, în toată vremea; el *priveghează și se roagă, ca să nu intre în ispită* (cf. Matei 26, 41). El are încredințarea că, orice s-ar întâmpla în viața lui și a semenilor lui, Dumnezeu rămâne „Stăpân pe situație”.

„Deci luați seama, cu grijă, cum umblați, nu ca cei neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele viclene sunt. Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului” (Efes. 5, 15, 17). Iar „voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră” (cf. 1 Tesaloniceni 4, 3). „Căutați cele de sus, nu cele de pe pământ” (Coloseni 3, 2). „Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania oamenilor, după înțelesurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos” (Coloseni 2, 8). „De nimic nu vă îngrijați, ci, întru toate, prin rugăciune și prin mijlocire, cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu” (Filipeni 4,

6). „Faceți, mijlociri, rugăciuni, cereri, mulțumiri, pentru toți oamenii” (1 Timotei 2, 1). „Cel ce nedreptățește să nedreptățească încă și cel spurcat să se spurce încă; și dreptul să facă dreptate încă și cel sfânt să se sfințească încă. Iată, (Eu) vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul” (Apocalipsa 22, 11-13). „Fiți, dar, cu mintea întreagă și privegheați în rugăciuni; mai presus de toate, țineți din răputeri la iubirea dintre voi, căci iubirea acoperă mulțime de păcate” (1 Petru 4, 7-8).

† Episcopul Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei (preluat de pe site-ul www.episcopia-italiei.it)

PILDĂ DE FOLOS

Timpul schimbării

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă, tânărul îi spuse:

-Părinte, sunt un om destul de rău. As vrea să mă schimb, dar nu pot. Am încercat să mă schimb dar nu am putut. Totuși eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa?

-Nu, i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!

L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea, și i-a spus:

-Vezi acest vlăstar?

-Da, părinte!

-Smulge-l!

Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduț ceva mai înalt, aproape cât un om.

-Acum scoate-l pe acesta.

S-a muncit băiatul cu pomisorul acela, dar cu puțin efort a reușit până la urmă să-l scoată. Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a spus:

-Smulge-l acum pe acela.

-Dar e destul de mare, nu pot singur.

- Du-te și mai cheamă pe cineva.

Întorcându-se cu încă 2 prieteni, au tras ce au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit, să-l scoată.

-Acum scoate-ti bradul cel falnic de acolo, le spuse călugărul.

-Părinte, dar acela e un copac mare și bătrân, cu rădăcini adânc înfipte în pământ. Nu am putea nicio dată să-l smulgem, chiar de-am fi și 100 de oameni.

-Acum vezi, fiule? Și apucăturile rele din suflet sunt la fel! Orice păcat pare la început inofensiv și fără mare importanță, dar, cu timpul, prinde rădăcini în fiinta omului, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mic, îl poți scoate și singur. Mai târziu vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să ti se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să ti-l scoată. Nu amâna nicio dată să-ti faci curățenie în viață mai târziu va fi mult mai greu.

Din trecutul Parohiei „Sf. Dumitru”: preoți slujitori (1941-1981)

PR. VASILE HAȚEGAN (1915-2003)

Părintele Vasile Hațegan s-a născut la data de 15 noiembrie 1915, în Youngstown (Ohio), fiul lui Ioan și Rafila Hațegan, emigranți români din Șebeș, județul Alba. După studiile gimnaziale și liceale a plecat în România, unde s-a înscris la liceul „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, obținând diploma de bacalaureat. În anul 1934 s-a înscris la Academia de Teologie Ortodoxă din Sibiu, pe care a absolvit-o în anul 1937; s-a mutat apoi la București unde a urmat cursurile de doctorat la Facultatea de Teologie Ortodoxă și, în paralel, cursuri de Literatură și Filosofie la Universitatea București. Declanșarea celui de al doilea Război Mondial l-a determinat să părăsească România și să se mute în Anglia, unde a urmat pentru o scurtă perioadă de timp cursuri la South West University și Cambridge University. În anul 1940 a ajuns la New York unde s-a angajat la YMCA, continuându-și în paralel și studiile de doctorat la Universitatea Columbia.

La data de 19 noiembrie 1940, în urma recomandărilor părintelui Ioan Trutza din Cleveland și a lui Emilian Ovesia, consiliul parohial al Parohiei „Sf. Dumitru” din New York l-a ales pentru postul de preot paroh al acestei parohii. Întrucât Preasfințitul episcop Policarp se afla în România, hirotonia întru preot a tânărului teolog Vasile Hațegan a fost făcută de către Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Athenagoras al Arhiepiscopiei ortodoxe grecești din America, la data de 16 februarie 1941, în catedrala grecească „Sfânta Treime” din New York.

Părintele Hațegan a păstorit Parohia „Sf. Dumitru” până în luna ianuarie a anului 1955, când a fost transferat la catedrala „Sf. Maria” din Cleveland.

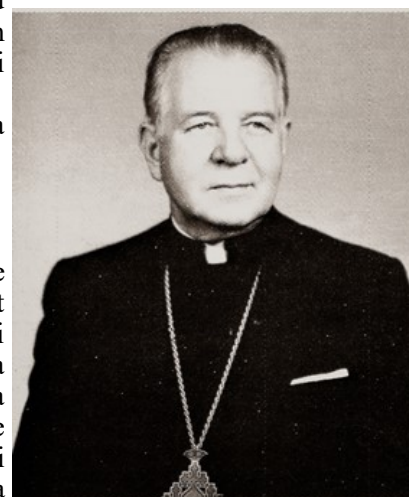
A fost editor și coeditor la numeroase publicații ortodoxe sau ecumenice (Orthodox Spirit, Orthodox Unity, Information Bulletin, New America News) și mulți ani editorul revistei Solia.

S-a mutat la Domnul pe data de 25 aprilie 2003, în Vinerea Mare, fiind înmormântat la Sunset Cemetery, în Cleveland.

PR. FLORIAN GÂLDĂU (1903-1991)

Părintele Florian Gâldău s-a născut la data de 27 februarie 1903 în Slobozia, Județul Teleorman. În anul 1927 a terminat Facultatea de Teologie Ortodoxă și Facultatea de Litere și Filosofie din cadrul Universității București. În anul 1928 a primit o bursă de studii din partea Universității Columbia. La New York, de numele părintelui Gâldău se leagă începuturile parohiei românești „Pogorârea Sfântului Duh” și a primei școli de limba română, înființate în anul 1928. În martie 1931 s-a

reîntors în România unde, după efectuare serviciului militar, a îndeplinit mai multe funcții civile. În ianuarie 1944 a fost hirotonit preot de către Patriarhul Miron Cristea, pe seama parohiei „Domnița Bălașa” din București. În paralel, a îndeplinit și funcția de capelan al Spitalul Brâncovenesc din București și pe cea de secretar al Departamentului Externe al Patriarhiei Române. În perioada 1944-1947, părintele Găldău a fost numit preot pentru Misiunea Militară Americană și Britanică din București. În urma înrăutățirii situației politice din țară, în anul 1948 a părăsit România și s-a stabilit la Londra.

În perioada 1949-1955 a ocupat postul de preot paroh la Parohia Ortodoxă Română „Sfinții Împărați Constantin și Elena” din Londra. În luna aprilie 1955 s-a mutat la New York, fiind numit preot paroh al Parohiei „Sf. Dumitru”, pe care a păstorit-o până la pensionare, decembrie 1981. Sub coordonarea părintelui Găldău și cu ajutorul doamnei preotese Maria, parohia a avut o prodigioasă activitate socială și culturală, fiind nelipsită de la toate manifestările și serbările organizate de primăria orașului New York sau de alte instituții.

O implicare deosebită a avut-o în ajutorarea refugiaților români în anii de prigoană comunistă; în perioada păstoririi părintelui Găldău, peste 2,250 de refugiați au beneficiat de sprijinul Parohiei „Sf. Dumitru” din New York.

Părintele Florian Găldău s-a mutat la Domnul în anul 1991 și a fost înmormântat în cimitirul Cypress Hill din Brooklyn, în parcela parohiei „Sf. Dumitru”.

Simpozion în memoria doamnei Prof. Dr. Univ. Silvia Burdea (1925-2013)

În data de 19 septembrie, în sala socială a parohiei Sf. Dumitru, a avut loc simpozionul omagial dedicat celei care a fost distinsa Prof. Dr. Univ. Silvia Burdea. Comemorarea a fost organizată de către Prof. Dr. Univ. Grigore & Vasilichia Burdea. Printre cei careu au evocat personalitatea doamnei profesoare Burdea s-au numărat: doamna Marina Preoteasa, Pr. Traian Petrescu, Pr. Prof. Dr. Univ. Teodor Damian, Ing. George Știrbei, Ing. Sergiu Vartan, Sirun Terzian (director al editurii Ararat) și Traian Pungă (diplomat).

Doamna Silvia Burdea descinde dintr-o familie de armeni respectabili, refugiată în România după genocidul de la sfârșitul Primului Război Mondial. A absolvit Facultatea de Litere la București, după care a activat peste 30 ani ca profesor universitar de limba franceză în București.

După emigrarea în America, a trăit la New York, unde a continuat să predea limba franceză la mai multe companii multinaționale. O mare parte a muncii de o viață a dedicat-o scrisului, începând cu teza de doctorat despre „Criza Familiei în romanul modern și contemporan european” și continuând cu multe traduceri din opera lui Herve Bazin, unul dintre cei mai mari scriitori francezi ai secolului al XX-lea. Bazin i-a dat exclusivitatea traducerii operei sale în limba română.

Dorind să ajute financiar Editura Ararat din București, doamna Burdea a tradus gratuit mai multe opere de interes universal, cum

au fost cărți despre marele cântăreț Aznavour, despre miliardarul Guilbenkian (regele petrolului), sau celebra „Mairig” (Mămica) scrisă de Henri Verneuil. Aceste cărți au făcut și obiectul prezentărilor la Cenaclul Eminescu organizat de Părintele Teodro Damian din New York. A iubit foarte mult România, promovând cultura și istoria țării prin numeroase conferințe și întâlniri în Statele Unite (inclusiv la ONU) și Franța.

Credința i-a fost un stâlp în decursul întregii sale vieți. Dumnezeu i-a dat puterea să răzbească greutățile emigrării peste ocean și a începerii unei noi vieți de la început când deja era trecută de vârsta de 60 de ani. A fost o enoriașă activă a bisericii Sf. Dumitru din Manhattan, cea mai veche biserică Românească din New York, pe care a sprijinit-o prin numeroase donații. A ajutat din pensia ei din România și copiii de la Orfelinatul Valea Plopului al Părintelui Nicolae Tănase. A organizat adunare de fonduri din comunitatea românească din New York pentru acest orfelinat. După Revoluție, a contribuit la trimiterea în România a peste jumătate de milion de dolari în produse donate de o firmă din New York.

Dumnezeu să o odihnească în pace și să-i facă parte cu sfinții în Împărăția Sa cea cerească.

DIN VIATA PAROHIEI

(Iulie—Septembrie)

I. Botezuri

- ◆ Maria, fica lui Luminița Cuna.
- ◆ Daniel Paul, fiul lui Alexander și Jennifer Ianda Fazi.

II. Cununii

- ◆ Ștefan Romeo Sunda & Tracy Maitland Maccann

III. Însmormântări

- ◆ Vlad Constantin Babii

IV. Parastase & pomeniri

- ◆ Parastas pentru Dr. Salomon Anca;
- ◆ Rodica Petrișor, parastas pentru Aurelia și Iosif;
- ◆ Elena Perceleanu parastas pentru mama Maria Mihai;
- ◆ Ema Florescu & fam., parastas pentru soțul Mihai;
- ◆ Reta Culetu, Cristian & Luminița Culetu, pomenire pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Stela Mila & cu ficele Cristina și Mirela cu familiile, parastas pentru soțul Haralambie;
- ◆ Emanuela Roiu, parastas pentru tata Grigore Pavel și cei adormiți din familie;
- ◆ Mariana Șoitu, Marilis și Robert Panullo, parastas pentru Vasile și cei adormiți din familie;
- ◆ Sanda Bogdan cu fam., parastas pentru mama Aurelia;
- ◆ Dr. Dan & Alina Manea, parastas pentru mama Gherghina;
- ◆ Filip & Ruxandra Balașov & fam., parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Ștefana & Paul De Bary, parastas pentru tata Ilie și cei adormiți din familie;
- ◆ Cecilia Teodorescu & fam., parastas pentru părinți Pr. Pompiliu și dna preoteasă Ana

V. Situația financiară: Iulie—Septembrie 2021

Venituri: \$19,598.00

Cheltuieli: \$30,916.00

Profit: \$11,318.00

Mulțumim tuturor celor care au făcut donații substanțiale (peste 1,000\$) în lunile Aprilie-Iunie: Constantin & Floarea Florescu; Marilis & Robert Panullo Șoitu.

Alese mulțumiri se cuvin familiilor care au donat masa de Sfânta Maria: Maria Șoitu, Marilis & Robert Panullo Șoitu; Luminița & Cristian Culețu.

Mulțumim doamnei Mirela Mila-Rus pentru aranjamentele florale de la icoane la praznice, precum și doamnei Rodica Petrișor pentru permanenta grijă pentru florile de la mese și din fața bisericii.

Mulțumim celor care fac donații sub formă de pledge lunar: Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Dumitru & Victoria Ionescu, Gabriela Miller, Cornelia Bațu, Petrina Dawson, Hirstu & Violeta Șunda.

Dumnezeu să binecuvinteze și să răsplătească pe toți cei care ajută Sfânta noastră Biserică

Parohia Ortodoxă Română “Sfântul Dumitru”

Vă adresează invitația de a participa la **sărbătorirea hramului Bisericii noastre și a aniversa împreună cei 82 de ani de la întemeierea parohiei**, eveniment ce va avea loc în data de **24 octombrie 2021 (duminică)**.

După Sfânta Liturghie, sunteți invitați să participați la **banchetul aniversar**, care va avea loc în **sala socială a bisericii**.
(50 W 89th Street, New York).

Întrucât locurile la banchet sunt limitate, pentru o cât mai bună organizare, **vă rugăm să anunțați din timp dorința de a fi alături de noi până la data de 20 octombrie** (tel.: 212-874-4490; e-mail: stdumitrunyc@gmail.com).

Prețul unui meniu la banchet este de **60\$ pentru adulți. Copiii sub 14 ani nu plătesc**. Orice donație în plus este încurajată și binevenită.

Vă așteptăm cu drag!